

תפ"ח 42681/11/18 - מדינת ישראל נגד חליל רביעה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 42681-11-18 מדינת ישראל נ' רביעה 22 דצמבר 2020

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד

כב' השופט שלמה פרידלנדר

כב' השופטת דינה כהן

המאשימה: מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד יעל לוי-פינק

מפמ"ד

נגד

הנאשם: חליל רביעה (עצור)

על ידי ב"כ - עו"ד שלמה פצ'בסקי

גזר דין

נאסר בזאת פרסום כל פרט המזהה את הקטינה או מי מבני משפחתה, לרבות פרסום שם, שם משפחה, מקום מגורים, עיר מגורים, מקום לימודים ומקום עבודה או כל פרט העלול להביא לזיהוי מי מאלה.

השופטת דינה כהן:

1. בתאריך 15.09.2018, בשעות הלילה, הסיע הנאשם, יליד 1985, ברכבו את המתלוננת, קטינה ילידת 2002 (להלן: "הקטינה"), אליה התוודע באותו הערב, בנסיבות שתפורטנה.

בהכרעת דין מיום 21.07.20, לאחר שמיעת ראיות, קיבלנו את טענות המאשימה לפיהן באותו הערב, הנאשם הסיע את הקטינה ברכבו למקום אחר מזה שהוסכם ובנסיבות שתפורטנה, ושם אנס אותה ברכבו וביצע בה מעשים מגונים.

בתוך כך, דחינו את גרסת הנאשם לפיה הוא אמנם קיים יחסי מין עם הקטינה, אולם הדבר היה בהסכמתה ולבקשתה, תמורת סמים שסיפק לה.

על כן, הרשענו את הנאשם בביצוען של **שתי עבירות אינוס** לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **עבירה של חטיפה** לפי סעיף 369 לחוק **ועבירה של מעשים מגונים** לפי סעיף 348(ג) לחוק ועל כך הוא נותן היום את הדין.

2. להלן, בין היתר, ממצאי העובדה כפי שנקבעו בהכרעת הדין מיום 21.7.2020:

בתאריך 15.09.2018, בסמוך לשעה 23:15, שהתה הקטינה, אז כבת 16.5, בפארק הסמוך לביתה, יחד עם חברתה של אימה. בסמוך אליהן ישבה א' יחד עם הנאשם ואחרים והם שמעו מוסיקה רועשת. בין הנאשם והקטינה לא הייתה היכרות מוקדמת.

הקטינה וחברתה של אמה ביקשו מא' להנמיך את המוסיקה, ועל רקע זה ניצת ביניהן ויכוח, שהחל להתלהט.

הנאשם, שהיה עד לוויכוח, פנה אל הקטינה והציע להסיע אותה לביתה ברכבו ואמר לה "תיכנסי לאוטו...אני אקח אותך ליד הבית ואני אוריד אותך שם כדי שאת והיא לא תריבו..." והקטינה הסכימה (פסקה 15 להכרעת הדין). הקטינה נכנסה לרכב והתיישבה בכיסא הנוסע, בסמוך לנאשם אשר נהג ברכב. באותה העת, ישב בכיסא הנוסע במושב האחורי, חברו של הנאשם אשר זהותו אינה ידועה.

מיד לאחר האמור, נעל הנאשם את דלתות הרכב ואמר לקטינה כי ייסעו תחילה יחד לשגב שלום להוריד את חברו ולאחר מכן יחזיר אותה לביתה. הקטינה הסכימה ולדבריה לא חשדה בדבר.

בכניסה לשגב שלום עצר הנאשם את הרכב בו נסע יחד עם הקטינה וחברו, הנאשם ירד מהרכב בתחנת דלק לצורך תדלוק, בין היתר, ורכש עבור שלושתם משקה "אקסל".

בהמשך, ירד האחר מהרכב והנאשם נסע עם הקטינה לשטח פתוח ומבודד סמוך לשגב שלום. הנאשם שאל את הקטינה אם היא בתולה, והקטינה השיבה בחיוב. בתגובה לכך, אמר הנאשם לקטינה ששמע שמישהו אחר כבר "זיין אותה".

הנאשם התעלם מדברי המתלוננת, אמר לה שהוא "יבדוק אם היא בתולה", ובעוד המתלוננת ישובה במושב הנוסע הנאשם התיישב עליה השעין את המושב אחורה והורה למתלוננת לשכב. המתלוננת סירבה והנאשם הפשיל בכוח את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, הוריד את נעליו ואת המכנסיים שלבש, ובעל אותה שלא כדין בכך שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ואמר לה שהיא לא בתולה.

בהמשך לאמור, פישק בכוח הנאשם את רגליה של המתלוננת, כופף את ברכיה לעבר גופה ובעל אותה שלא כדין בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת צעקה ובכתה וביקשה מהנאשם שיחדל ממעשיו, אבל הנאשם לא שעה לתחנוניה ואמר לה "רק אחרי שאני אגמור אני אקח אותך לבית..." וציין שאין לה ממה לפחד שהוא לא ירצח אותה.

בנוסף, הנאשם ביצע במתלוננת מעשה מגונה בכך שנישק את הקטינה בכח, בצווארה ובפיה ונגע בשדיה, ותוך כדי הורה לה לומר לו שהיא הזונה שלו.

המתלוננת המשיכה לבכות, התנגדה למעשיו של הנאשם והכתה בידה על חלון הרכב ובתגובה הנאשם סטר על פניה של המתלוננת ואחז בידה בחוזקה. הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שהגיע לסיפוקו המיני.

לאחר האמור, הנאשם החזיר את המתלוננת לביתה סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר.

בעקבות מעשיו של הנאשם, דיממה המתלוננת מאיבר מינה ונגרמו לה פצעי שפשוף באיבר מינה.

3. בהתייחס לעבירת החטיפה שבה הורשע הנאשם, צוין בהכרעת הדין כי המדובר בעבירה של חטיפה לפי סעיף 369 לחוק שלצידה עונש של 10 שנות מאסר, וזאת להבדיל מעבירה חמורה יותר של חטיפה "לשם" ביצוע עבירת מין שהעונש המרבי הקבוע לצידה עומד על 20 שנה.

צוין בהכרעת הדין כי על פי טיבה, הגדרת עבירת החטיפה היא רחבה ובעניינו של הנאשם העבירה התגבשה כבר כשהנאשם שיקר לקטינה בהיותם בפארק ואמר לה שייקח אותה לביתה, ובעקבות זאת הקטינה, כבת 16.5, עלתה, בשעת לילה מאוחרת, לרכבו של הנאשם, יחד עם חברו של הנאשם, והנאשם הסיע אותה ליעד אחר מזה שהוסכם - מרוחק ולא מוכר, בנסיבות של שלילת חרות והגבלת תנועתה.

מעבר לכך, נקבע שהנאשם אף נעל את דלתות הרכב, הסיע את הקטינה לתחנת דלק ושם בפועל, בנסיבות בהן הייתה של מצויה, בלילה, לא הייתה בידה אפשרות מעשית לחזור לביתה והיא הייתה נתונה לחסדי הנאשם (פסקאות 90-92 להכרעת הדין).

הראיות לעונש

4. לנאשם 4 הרשעות קודמות, בעבירות שונות (ת/1 לעונש), מהשנים 2007 עד 2012 כלהלן.

ביום 20.12.12 נגזר דינו של הנאשם בבית המשפט השלום בגין עבירות של כליאת שווא, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו והדחה באיומים בכח, עבירות מחודש אפריל 2012. הנאשם נידון, בין היתר, ל-13 חודשי מאסר בפועל והופעל, בחופף, מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו.

ביום 10.7.12 נגזר דינו של הנאשם בבית המשפט המחוזי בגין עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה ללא רישיון. הנאשם נידון, בין היתר, ל-3.5 שנות מאסר בפועל.

ביום 8.12.11 נגזר דינו של הנאשם בבית המשפט השלום בגין עבירה של תקיפת בת זוג שבוצעה בחודש ספטמבר 2011. הנאשם נידון, בין היתר, למאסר על תנאי וקנס.

ביום 31.12.07 נגזר דינו של הנאשם בבית המשפט השלום בגין עבירה של פריצה לרכב שבוצעה בחודש דצמבר 2004, והנאשם נידון, בין היתר, לקנס ומאסר מותנה.

תסקיר נפגעת עבירה

5. על הקשיים עמם מתמודדת הקטינה ניתן ללמוד כבר מפניית עורכת התסקיר מיום 17.9.2020 לפיה, תחילה הקטינה מסרה לה שהיא אינה מסוגלת להגיע לפגישה נוכח הקושי שלה לגעת ולשוחח על תכנים הקשורים לפגיעה שעברה, ורק לאחר מספר ימים, לאחר שעורכת התסקיר שוחחה עם הקטינה היא נאותה למפגש לקראת עריכת התסקיר.

6. בתסקיר נפגעת העבירה מיום 08.11.2020, צוין כי כיום המתלוננת שבגרה מאז, משרתת בשירות לאומי ומתגוררת בבית אביה. האמור בתסקיר נפגעת העבירה יובא רק בתמצית מטעמים של צנעת הפרט.

עורכת התסקיר ציינה כי בעקבות הפגיעה המינית על ידי הנאשם, המתלוננת חוותה תופעות פוסט טראומטיות, ובין היתר, סיטי לילה, תחושות פחד וחרדה, וכן חלה אצלה החמרה בהתנהגויות שונות שהיא חוותה אף לפני הפגיעה המינית.

עורכת התסקיר הוסיפה כי התרשמה שהמתלוננת כועסת על עצמה, שבתמימותה האמינה לנאשם וסמכה עליו שהוא מנסה לסייע לה.

עוד ציינה עורכת התסקיר כי תחום נזק עיקרי ומרכזי נוסף נוגע לתפיסה של המתלוננת את עצמה כמוכתמת ומחוללת כתוצאה מהאונס (עמ' 5 לתסקיר).

כאן המקום להעיר כי אף אנו התרשמנו מעדות הקטינה המתלוננת שהיא תופסת את הפגיעה בכבודה כמשמעותית ביותר.

עורכת התסקיר הוסיפה כי המתלוננת זקוקה לטיפול וליווי מתאים, אשר יסייע לה לעבד את הטראומה מהפגיעה המינית אשר חוותה, ולהתמודד עם תחושות הפחד והנזקים הנלווים האחרים ולפיכך המליצה לכלול בגזר הדין רכיב של פיצוי כספי משמעותי למתלוננת, כהכרה לפגיעתה וכן על מנת לדרבן אותה לפנות לטיפול ולהיטיב את מצבה.

טענות המאשימה לעונש

7. המאשימה עתרה לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות שבהן הורשע הנאשם.

לשיטת המאשימה, יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בחלקו העליון של המתחם שהציעה, שנע בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל, ולכל הפחות 17 שנות מאסר, וזאת לצד מאסר מותנה ממושך, פיצוי משמעותי למתלוננת בסך 100,000 ₪ לפחות.

המאשימה התייחסה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ובין היתר, כבודה ושלומה של

הקטינה, שלמות גופה ונפשה וזכותה לאוטונומיה, לפרטיות ולתחושת ביטחון; ופגיעה בזכותה של הקטינה לחירות ולחופש תנועה.

המאשימה ציינה את חומרתה של עבירת האינסוס ואת הפגיעה הקשה של עבירת האינסוס בערכים החברתיים המוגנים והוסיפה כי הדברים נכונים שבעתיים כאשר מדובר בקטינה כבת 16.5. המאשימה הפנתה למדיניות הענישה המחמירה של בית המשפט העליון כאשר מדובר בעבירות מין שבוצעו בקטינים.

עוד הפנתה המאשימה לעונש המזערי הקבוע לצד עבירות המין שבהן הורשע הנאשם.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירות ציינה המאשימה, בין היתר, את התכנון שקדם לביצוע העבירות, את כן שבכל שלב יכל הנאשם לחדול ממעשיו אבל לא עשה כן, את הניצול לרעה שניצל הנאשם את הקטינה, כשגילו כפול מגילה, כשפיתה אותה להיכנס לרכבו; וכן את הנזק שנגרם לקטינה כפי שפורט תסקיר נפגעת העבירה.

לשיטת המאשימה, עבירת החטיפה מהווה נסיבה לחומרה לעבירות המין שביצע הנאשם בקטינה.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, הפנתה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, לכך שהנאשם לא הביע חרטה על מעשיו ולא נטל עליהם אחריות.

בסוף טיעוניה לעונש, הוסיפה המאשימה כי היא עותרת להטיל על הנאשם גם רכיב של קנס וימי מאסר תמורתו.

המאשימה תמכה את עמדתה בפסיקת בתי המשפט.

8. מנגד, הסנגור טען כי מתחם הענישה לו עתרה המאשימה חמור יתר על המידה ושאינו בפסקי הדין שהמאשימה עצמה הגישה, לא ניתן לבססו.

לשיטת הסנגור המאשימה אינה רשאית להתבסס בטיעוניה על אירוע החטיפה "השני" שלאחר הגשת התלונה, כיוון שאלו טענות עובדתיות חסרות ביסוס בהכרעת הדין.

הסנגור התייחס לטיעוני המאשימה לעונש, שציינה כנסיבה לחומרה כי הנאשם ניסה להניא את הקטינה מלהעיד, והדגיש כי אף נסיבה זו לא נקבעה כמוכחת בהכרעת הדין ולפיכך אין להביאה בחשבון במסגרת שיקולי הענישה בעניינו של הנאשם.

לשיטת ההגנה, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 3.5 ל-6.5 שנות מאסר.

הסנגור התייחס לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1 לעונש) והפנה לכך שהרשעותיו האחרונות של הנאשם הן משנת 2012 וכן לכך שעברו הפלילי של הנאשם אינו כולל הרשעות בעבירות מין.

הסנגור טען כי אין למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של מתחם הענישה כפי שעתרה המאשימה.

הסנגור הטעים שהחישוב המתמטי שערכה המאשימה בפירוק המעשה להרשעה בשתי עבירות אינו נוספות הינו מלאכותי, ויש בו בכדי להחמיר את מצבו של הנאשם יתר על המידה.

שני הצדדים תמכו את עמדותיהם בפסיקת בתי המשפט, זו בכה וזה בכה.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. לצורך קביעת מתחם הענישה הראוי לא הייתה מחלוקת בין הצדדים שראוי להתייחס למכלול העובדות שבגינן הורשע הנאשם כאל "אירוע אחד" (אשר למבחן "הקשר ההדוק" ראו למשל ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.2015)).

10. לעניין הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, יצוין כי מעשי הנאשם פגעו בזכות הקטינה לאוטונומיה, כבוד, חירות, שלמות הגוף והנפש וביטחון אישי.

בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על חומרת הפגיעה המינית ועל השלכותיהן ההרסניות של עבירות המין על הקרבן ועל בני משפחתו:

"אין צורך להכביר במילים בדבר השלכותיהן ההרסניות של עבירות מין על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים".

וכן בהמשך כאשר עבירות המין מבוצעות בקטינים:

"הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר... בהתאם לכך, זה שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו שקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן כדי ליצור הרתעה" (ע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2020), בפסקאות 45-46 לפסה"ד).

על חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם ניתן ללמוד אף מהעונש הקבוע לצידן, 16 שנות מאסר לצד עבירת האינוס ו-10 שנות מאסר לצד עבירת החטיפה בה הורשע הנאשם; וכן מהעונש המזערי הקבוע לצד עבירות האינוס (4 שנות מאסר) והמעשה המגונה (9 חודשי מאסר).

11. אשר למדיניות הענישה, יש לזכור כי זו מהווה אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש הראוי לצד ההתחשבות בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירות.

פסיקת בתי המשפט מעלה כי בעבירות המין השונות קיים מנעד רחב של עונשי מאסר.

בתי המשפט לקחו בחשבון, בין היתר, את נסיבות המעשה, טיב הקשר בין הפוגע לנפגע, גיל נפגע העבירה והאם מדובר בנפגע בגיר קטין או בעל מאפייני אישיות ייחודיים, פער הגילים שבין מבצע העבירה לנפגע העבירה, האם נעשה שימוש בכוח ואם כן מאיזה סוג ובאיזה אופן, הנזק שנגרם לנפגע העבירה, האם מדובר בפגיעה מתמשכת, בפגיעה מתוכננת ועוד.

מפסקי הדין שיובאו ניתן יהיה לקבל אמות מידה לאופן השפעת השיקולים השונים על מדיניות הענישה.

12. על מדיניות הענישה הנהוגה ניתן ללמוד מפסקי הדין, כדלקמן:

בעניין ע"פ 6986/13 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (25.06.2015), המערער הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירות של כליאת שווא, אינוס, מעשה סדום, שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח ועבירות נוספות. המערער, כבן 22, הבחין במתלוננת, כבת 14.5, הולכת ברגל והציע לה להסיעה לביתה. המתלוננת הסכימה ובהמשך התחרטה וביקשה ללכת ברגל אך המערער לא אפשר לה לצאת מהרכב. בהמשך, לאחר שעצרו בצד הדרך החל המערער למצוץ בחוזקה את צווארה של המתלוננת עד שהותיר בו סימנים כחולים-אדומים, הרים את חולצתה, נגע בבטנה, הכניס את ידו למכנסיה ונגע באיבר מינה. לאחר שניסה ולא הצליח להוריד את חזייתה, הפשיט בכוח את מכנסיה ותחתוניה ופשט את מכנסיו ותחתונו והחדיר מספר פעמים את איבר מינו לאיבר מינה, ואף החדיר את אצבעותיו לפי הטבעת שלה.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 14 שנות מאסר, אך בית המשפט העליון, שזיכה את המערער מעבירה של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, שדינה 20 שנות מאסר, וכן מעבירה נוספת - העמיד את העונש על 11 שנות מאסר. כן הושת על המערער פיצוי בסך 50,000 ₪.

בעניין ע"פ 792/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.01.2010), המערער, כבן 50, הורשע בעבירות של אינוס, הטרדת עד והדחת קטין לסמים מסוכנים, לאחר שאסף את המתלוננת, קטינה כבת 16, אותה הכיר, מתחנת אוטובוס, לבקשת המתלוננת שמסרה לו שהיא חשה ברע, ומבקשת שיבוא לאסוף אותה ויעשנו יחדיו "חשיש" ביער סמוך. לאחר שהמערער אסף את המתלוננת, עצר בשביל צדי לצד הדרך. בשלב זה המתלוננת ניסתה להימלט מן הרכב, אולם המערער אחז בה בחוזקה, ניסה לנשקה, סטר לה על פניה, ותוך שהוא מתעלם מתחינותיה, אילצה להתפשט והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. רק כאשר הגיעו למקום עוברי אורח הסתיים האירוע, ובעקבות כך נעצר המערער.

בית המשפט העליון הפחית מעונשו והעמידו על 9 שנות מאסר, לצד פיצוי בסך 30,000 ₪.

בעניין ע"פ 9741/16 **אסלן נ' מדינת ישראל** (19.07.2018), אליו הופנינו על ידי הסנגור, הורשע המערער, כבן 20, בעבירות של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 ומעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16.

המתלוננת שהייתה כבת 15 במועד האירוע, שהתה בתחנת דלק יחד עם חבריה, ושם פגשה את המערער, עמו אין לה היכרות מוקדמת. המערער הציע למתלוננת, שהייתה תחת השפעת אלכוהול, לנהוג ברכבו, והשניים עלו לרכבו והחלו לנסוע לאתר בניה קרוב. שם, המערער החל לנשק את המתלוננת, ואף שלח יד לעבר תחתוניה. היא נענתה לבקשתו ואף ביצעה בו מין אוראלי, לדבריה, בשל פחד מהמערער. בשלב זה הסיר המערער את תחתוניה המתלוננת, הושיבה עליו והחזיר את איבר מינו לאיבר מינה. לאחר מכן, המערער נסע ועצר ליד תחנת דלק, בעת שהמתלוננת שכובה בחלקו האחורי של הרכב, ובעל אותה פעם נוספת, וביצע בה מעשה סדום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש של 3.5 ל-6 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 4.5 שנות מאסר ופיצוי למתלוננת בסך 30,000 ₪. בית המשפט העליון אישר את העונש.

בעניין ע"פ 4930/07 **טולדו נ' מדינת ישראל** (10.12.09) המערער הורשע בעבירת אינוס ובעבירה של מעשה סדום. המערער ניגש למתלוננת ברחוב, לקח ממנה מספר טלפון ובהמשך קבעו השניים להיפגש. באותה פגישה, ברכבו של הנאשם, ביצע הנאשם במתלוננת מספר מעשים מיניים בניגוד להסכמתה, ביניהם החדרת אצבעות לאיבר מינה ולישבנה, ולאחר מכן החזיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוק. בגזירת הדין הובאו בחשבון, בין היתר, היות המערער בעת ביצוע העבירה כבן 20 והמתלוננת כבת 17; היותו בעל עבר פלילי שלא מאותו תחום; ונסיבות אישיות מקלות של המערער, ובכללן מצב נפשי רגיש ורעוע שתרם לביצוע העבירות. בית המשפט המחוזי גזר עליו 4 שנות מאסר, ובית המשפט העליון אישר את העונש.

בעניין ע"פ 8148/11 **מנשה נ' מדינת ישראל** (15.04.2013) המערער הורשע בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות, איומים, הדחה בחקירה, כליאת שווא ונהיגה ללא רישיון. המתלוננת, כבת 21, עלתה לרכבו של המערער לאחר שהמערער מסר לה שייקח אותה לחבר שלה, והחבר אף אישר לה זאת טלפונית. כשהגיעו למושב בו מתגורר החבר המתניו לחבר שלא הגיע. בשלב זה מסר המערער למתלוננת שייקח אותה לביתו של החבר והחל לנסוע עד שהגיע לחורשה בסמוך למושב. המתלוננת רצתה לצאת מן הרכב אך המערער עצר אותה ונעל את דלתות הרכב. המערער פנה למתלוננת ודרש לנשקה. המערער בעל את המתלוננת פעמיים, כאשר זו סירבה לו וניסתה להתנגד. המערער סכר את פיה של המתלוננת, לחץ על צווארה עד שלא יכלה לנשום, נישק את צווארה, ונגע בחזה. בנוסף, המערער איים על המתלוננת כי יהרוג אותה אם תספר על מעשיו. בית המשפט המחוזי גזר, ובית המשפט העליון אישר, עונש של 8 שנות מאסר ופיצוי בך 50,000 ₪.

בעניין ע"פ 7066/04 **שחאדה נ' מדינת ישראל** (17.01.2015) המערער הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של אינוס, חטיפה, מעשים מגונים והחזקת סם לצריכה עצמית. המתלוננת, שהייתה כבת 17, עלתה לרכבו של המערער יחד עם שתי חברותיה ל"טרמפ".

כשהגיעה המכונית לצומת, עצר המערער ושתי החברות ירדו מן המכונית. המתלוננת, שישבה במושב האחורי, החלה לזוז אף היא ממקום מושבה לכיוון הדלת בכוונה לצאת מן המכונית, אלא שאז המערער משך בחוזקה

בשערותיה, הושיב אותה בכוח על המושב והחל נוסע מן המקום במהירות גדולה כשדלת המכונית עדיין פתוחה. המתלוננת נבהלה מאוד, החלה צועקת ובוכה וביקשה מהמערער שייתן לה לרדת מהרכב. המערער שוב משך בשערותיה ואילץ אותה בכוח לעבור ולשבת לידו במושב הקדמי, תוך שהוא צועק עליה כל הזמן ומקלל אותה. תוך כדי הנסיעה המתלוננת ראתה נידת משטרה קרובה, פתחה את דלת המכונית וצעקה "הצילו" ברצותה לקפוץ מהמכונית הנוסעת. המערער משך את המתלוננת חזרה למכונית, היכה אותה בחזקה בעורפה והמשיך בנסיעתו המהירה.

המתלוננת בכתה והתחננה בפני המערער שייתן לה לרדת בכל מקום שיחפוץ ודיברה על ליבו שלא יעשה לה דבר ושהיא בתולה אך המערער לא שעה לבכייה ולתחנוניה והסיע את המכונית לשדה חיטה, שם דומם את המנוע, כיבה את האורות ואמר למתלוננת "בואי אני רוצה רק להזדיין איתך תרדי לי, אני רוצה ללקק אותך בכל הגוף, אני ארד לך ואז אתן לך ללכת". המערער סטר למתלוננת והורה לה לצאת מן הרכב. לאחר מכן, הפשט את המתלוננת מבגדיה, החדיר את איבר מינו לפיה תוך שהוא דוחף את ראשה בשערותיה בכוח לכיוון איבר מינו. לאחר מכן, ליקק את גופה, והכניס את איבר מינו לאיבר מינה בכוח. בהמשך סובב אותה על בטנה, ובעל אותה שוב. בעודה עירומה גרר אותה לעבר רכבו, השכיבה על מכסה המנוע, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בכוח. לבסוף הירפה ונתן לה ללכת לדרכה. בית המשפט המחוזי גזר, ובית המשפט העליון אישר, עונש של 15 שנות מאסר ופיצוי בסך 30,000 ₪.

בעניין ע"פ 7440/07 **חבישי נ' מדינת ישראל** (22.5.2008), אליו הופנינו על ידי המאשימה, המערער הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות, מעשי סדום ומעשים מגונים. המערער, בעת שהיה כבן 21, פגש במתלוננת במסיבת סטודנטים, סיפר שהוא מ"אגודת הסטודנטים", והסיע את המתלוננת לביתה. בעת הנסיעה, נישק את המתלוננת, שהדפה אותו ודרשה שיניח לה. לאחר שהמתלוננת ירדה מן הרכב סמוך לביתה, המערער ירד אחריה, דחף אותה לעבר תעלה סמוכה, נשכב עליה והחל לנשקה. על אף תחינותיה כי יניח לה, פשט ממנה המערער בכוח את בגדיה, תוך שהוא קורע אותם, רכן על חזה, פישק בכוח את רגליה ותוך הפעלת כוח ואיומים בעל אותה, ביצע בה מין אוראלי והחדיר אצבעות לאיבר מינה ולפי הטבעת. המתלוננת התחננה למערער שיפסיק את מעשיו אך זה ביצע את מעשיו תוך הפעלת כוח ולאחר שסיים הותיר אותה בתעלה, נטל את מכשיר הטלפון שלה והסתלק מן המקום. בית המשפט המחוזי גזר, ובית המשפט העליון אישר, עונש של 10 שנות מאסר.

13. לעניין נסיבות העבירות, ינתן משקל לכך שהנאשם ניצל לתועלתו את הוויכוח שהתפתח בין הקטינה לאחרות והציע את "עזרתו" לקטינה, תוך ניצול תמימותה, כביכול להסיעה לביתה. הנאשם ניצל את פער הגילים שבינו לבין הקטינה שסמכה עליו שייקח אותה לביתה, ולשם כך נכנסה לרכבו; אך הנאשם בחר שלא להסיעה לביתה ותחת זאת לקח אותה למקום המרוחק מביתה וביצע בה את זממו, עד שהגיע לסיפוקו המיני. זאת, תוך שימוש בכוח ובהתעלם מבקשות הקטינה שיחדל. הקטינה עצמה תיארה כי חוותה את האונס כאכזרי.

ניתן רק לשער את הפחד שאחז בקטינה נוכח מעשי הנאשם שבניסיון ל"הרגיעה" אמר לה

שאין לה ממה לפחד ושהוא לא ירצח אותה.

כפי שעולה מהכרעת הדין, התנהגות הנאשם לא עוררה חשד בקטינה ואף במהלך הנסיעה, עצר בתחנת דלק וקנה לה ולחברו משקה אקסל ורק לאחר שהחבר ירד מהרכב, ביצע הנאשם בקטינה את עבירות המין בניגוד לרצונה (פסקה 20 להכרעת הדין).

הנאשם בעל את הקטינה, תחילה בכך שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ובהמשך בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה וחדל רק לאחר שהגיע לסיפוקו המיני. כל זאת כשהוא מבצע עבירת חטיפה לפי סעי' 369 לחוק בכך ששיקר לה מספר פעמים בנוגע למטרת הנסיעה ובכך שפיתה אותה באמצעי תרמית ללכת מן המקום בו נמצאה כשלמעשה לא הייתה לה אפשרות מעשית לחזור לביתה והיא הייתה נתונה לחסדי הנאשם. בנוסף, ביצע הנאשם בקטינה מעשה מגונה כמפורט לעיל ובשלב מסוים אף סטר לה ("כאפה" בלשון הקטינה).

בכל שלב משלבי האירוע יכל הנאשם לחדול ממעשיו אך הנאשם בחר שלא לעשות כן, והמשיך במעשיו עד שהגיע לסיפוקו המיני.

14. לעניין מתחם העונש שהמאשימה סברה שמן הראוי לקבוע - כאן המקום לציין שיש לקבל את עמדת הסנגור שטען כי המאשימה בטיעוניה לעונש הביאה בחשבון עובדות שלא נקבעו כממצאים עובדתיים בהכרעת הדין. זאת לעניין אירוע חטיפה שני והניסיון להניא הקטינה ממתן עדות (פסקאות 73-75). לכן, נראה כי גם לשיטת המאשימה מתחם העונש הראוי לאירוע בגינו הורשע הנאשם, צריך להיות נמוך מזה שהיא עתרה לקביעתו.

15. מנגד, המתחם שהוצע ע"י הסנגור הוא נמוך יתר על המידה, ואינו מקיים יחס הולם בין חומרת מעשי הנאשם בנסיבותיהם לבין מידת אשמו.

16. עוד יינתן משקל לנזק שגרם הנאשם למתלוננת ובהקשר זה נפנה לאמור בתסקיר נפגעת העבירה. על הנזק המשמעותי שנגרם לנפגעת עבירת האינזוס צוין בפסיקת בית המשפט העליון כי עבירה זו מבזה את נפגעת העבירה ומותירה בנפשה צלקת עמוקה. דומה שמילים לא יוכלו לתאר את עצמת הפגיעה שמחוללת עבירה זו לקורבנותיה (ע"פ 1079/16 **מדינת ישראל נ' נחמן** (1.8.16)).

17. לאור כל האמור, בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירות, כמפורט לעיל - אנו סבורים שראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם בעניינו על בין 7 ל-12 שנות מאסר.

18. בתוך מתחם העונש ההולם יינתן משקל לעברו הפלילי של הנאשם, לרבות לטיעוני ההגנה לכך שהרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2012 ושעברו הפלילי לא כולל עבירות מין.

יצוין כי בהתאם להוראת סעיף 40א(6) לחוק העונשין, כפירתו של הנאשם לא תשמש לחובתו. עם זאת, הנאשם אינו

זכאי להתחשבות הניתנת למי שהודה ונטל אחריות למעשיו. המתלוננת העידה ועמדה, בגבורה יש לומר, בחקירה נגדית לא פשוטה כשהיא מבקשת לומר את דברה אל מול הנאשם עצמו (אף שהוסבר לה שקיימת אפשרות להעיד שלא בנוכחות הנאשם ובאמצעות הוועדות חזותית).

19. אשר לעתירת המאשימה להטיל על הנאשם גם קנס, אני סבורים שאין לכך מקום לאור תקופת המאסר שגזרנו על הנאשם וגובה הפיצוי שנפסק לטובת הקטינה.

20. אשר לפיצוי לנפגעת העבירה יאמר כי פיצוי לנפגע עבירה יונק את מאפייניו הן משדה הנזיקין והן משדה העונשין. יש לשקול אותו לאור מגוון התכליות החקיקתיות העולות משדות אלה (ע"פ 961/16 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (25.11.2018), פסקאות 17-19 לפסק דינה של כב' הנשיאה א' חיות).

הפיצוי מהווה כמעין "**עזרה ראשונה**" לנפגע העבירה מבלי שזה נדרש להוכיח את נזקו, וזאת בשונה מתביעה אזרחית (דנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק בוקובזה** [פסקה 15 לפסק דינה של כב' הש' חיות] (13.9.2017)).

על הפיצוי שייפסק לקטינה לבטא, לצד עקרונות אלה, את ההכרה בנזקה.

21. **בנסיבות המתוארות, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:**

א. 10 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, אם הנאשם יעבור עבירת מין שהיא פשע או עבירה אחרת בה הורשע.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 100,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"א, 22 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.

דינה כהן, שופטת

שלמה פרידלנדר,
שופט

נתן זלוצובר, אב"ד
סגן הנשיאה